

LOV OG EVANGELIUM

Oppbyggelig blad gitt ut av Norsk Luth. Lekmannsmisjon

Nr. 5

Mai 1977

13. årgang

Herren tilgir synd

Av Øivind Andersen

I dag skal vi stanse ved et Guds ord fra Det gamle Testamente, fra Salme 51, 12-15: Gud, skap i meg et rent hjerte, og forny en stadig ånd inne i meg! Kast meg ikke bort fra ditt åsyn, og ta ikke din Hellige Ånd fra meg! Gi meg igjen din frelses fryd, og opphold meg med en villig ånd! Så vil jeg lære overredere dine veier, og syndere skal omvende seg til deg. Amen.

Som du hører er dette en bønn, det er en bønn David ba etter at han hadde falt i synd og profeten hadde sagt til ham: Du er mannen, du er den som har syndet. David erkjente sin synd som synd, og han roper til Gud om hans barmhjertighet.

Herren er meget villig til å høre på dem som kommer til ham med sine synder. Vi kunne jo tro det, at når vi har forsyndet oss, og når vi har gjort stikk mot Guds ord, da ville ikke Herren ta imot oss. David visste vel på forhånd at det var synd det han gjorde, han hadde ingen unnskyldning for at han gjorde det, og der er ingen formildende omstendigheter ved Davids synd, den er åpenbar og den er stygg. Og en kunne tenke, at da får en også bære ansvaret for sine handlinger, og ta konsekvensen av det en har gjort. Men slik er ikke Gud, og idag tror jeg at jeg har fått et budskap fra Gud til deg som har syndet.

Du som sitter ved høytaleren med en dårlig

samvittighet, du har overtrått Guds hellige lov, du har gjort en synd som du visste var synd, som du aldri skulle ha gjort, men du gjorde den, og du visste så vel hva du gjorde. Nå dømmer din samvittighet deg med rette, du kjenner deg anklaget for Guds åsyn. Jeg vil si deg I Jesu navn: Du er velkommen til Jesus med din synd!

Like sikkert som du ikke unskylder eller bortforklarer din synd, men bekjenner den, like sikkert er det at Herren allerede har tatt imot deg. Han har allerede hørt bønnen i ditt hjerte. Da blir det omågjøre for deg ikke å falle i synd for fremtiden, ikke sant? Det er ikke meget som ligger meg på hjerte slik som at Herren skal bevare meg fra å synde, og at jeg skal få lov å leve et liv som er til ære for Jesus, fordi han selv lever i meg og han selv bruker meg.

Vi har fått en bønn om dette i det jeg leste her: Gud skap i meg et rent hjerte! Ordet skape er ikke så ofte brukt i Skriften, men det er et underlig ord. Det betyr etter grunnteksten å frembringe av intet. Det er brukt om verdens skapelse: I begynnelsen skapte Gud himmelen og jorden. Og der er det brukt om at Gud skapte av ingenting, det var ikke noe han gikk ut fra, det var ikke noe forutsetning for det som Gud gjorde. Slik er det med ditt og mitt hjerte også, der er ingen forutsetning for noe godt hos deg og meg, det

er ingen forutsetning for det som Bibelen kaller et rent hjerte. Det vil si et hjerte som helt og fullt hører Gud til, et hjerte som helt og fullt er med Herren. Et gjenfødt hjerte kalles det i nytestamentlig språkbruk. Det er ikke hos oss noen som helst årsak, eller noe som Gud skulle kunne utnytte, på forhånd. Så kommer Guds ord og sier du skal få lov å be meg om å frembringe det av ingenting. Kom du til meg, sier Guds ord, og be meg om hva jeg har sagt deg foran i mitt ord, be slik som jeg har lært deg, Gud skap i meg, frembring av ingenting i meg et rent hjerte og forny en stadig ånd inne i meg. Min ånd er ustadic, jeg er vankelmodig, jeg er upålittelig og jeg er falsk. Det er min ånd.

Men Gud han skaper en stadig ånd, det som ikke er, det skaper han. Dette er sagt til deg, og dette skal du regne med som har syndet, forat du skal få gjøre bruk av det der du sitter ved höytaleren nå.

Kast meg ikke bort fra ditt åsyn. Det var det David hadde fortjent, det er jo det du og jeg hadde fortjent, at han kaster oss bort fra sitt åsyn, at han ikke vil vite av oss, at han forstøter oss. Om Gud sa det til oss, jeg forstøter deg, jeg forkaster deg slik som du har vært, hadde vi ikke kunnet svare ham et eneste ord til vårt forsvar. Men Herren gjør ikke det, når han selv har lært oss å be denne bønn : Kast meg ikke bort fra ditt åsyn, er det fordi han ikke vil forkaste oss. Kast meg ikke bort fra ditt åsyn, ta ikke din Hellige Ånd fra meg. Han har lær tess å be dette, nett-opp fordi han ikke vil gjøre dette med oss. Han vil vi skal få være for hans åsyn, og han vil at hans Hellige And skal bo i våre hjerter ved troen på Jesus Kristus. Slik er Gud, og dette er altså hans budskap til deg i denne stund.

Du skal få lov å glede deg i frelsen som han har fullbragt, og det kommer i den neste bønn : Gi meg din frelses fryd. Det er ikke

noe som er slik en fryd i livet som å få glede seg over Guds frelse. Gi meg igjen din frelses fryd, og opphold meg med en veldig ånd. Alt dette har Herren lagt oss i munnen, han foreskriver oss det i sitt eget ord forat vi skal bruke det i våre egne bønner overfor ham. Og du vet at når Gud har bedt oss om å be om noe, og vi så ber om det, da ber vi etter hans vilje, ikke sant? Du kan være aldeles viss om å be etter Gud vilje når du ber om det som han har bedt deg om å be ham om. Og så har vi et løfte : Vi vet at dersom vi ber om noe etter hans vilje, da hører han oss, står det i 1. Johs.brev kap. 5, og dersom vi da vet at han hører oss hva vi så ber om, da vet vi har de ting vi har bedt ham om. Du har fått en rett til å be denne bønn i Jesu navn. Vi kan ikke be den i vårt eget navn, vi har jo ikke fortjent det, vi har fortjent å bli forkastet, vi har fortjent at Gud ikke vil ha med oss å gjøre, men han gjør ikke med oss etter fortjeneste, han gjør med oss etter Jesu fortjeneste.

Og det resulterer i at du og jeg kan få være et vidnesbyrd overfor våre medmennesker, vi kan få lov å være et spesielt redskap i Herrens hånd, overfor andre mennesker som har forgått seg og som har syndet. Og det kommer også til uttrykk i det som jeg leste : Så vil jeg lære overtredere dine veier.

Den som selv er frelst fra overtredelse, den som selv har funnet nåde hos Gud, den som får et nytt hjerte hos Gud, og som blir oppholdt med en veldig ånd og får fryde seg i Guds frelse, han vet hva han taler om. Han kan lære overtredere Guds veier, og det resulterer i at syndere omvender seg til Herren. Den som selv har funnet nåde hos Gud, blir en velsignelse for sine medmennesker. Det kommer også du til å være som hører på meg nu, og som gjør bruk av det vi snakker om.

Det har sett mørkt ut for deg da du syndet,

Bladet Lov og Evangelium

Bladet blir sendt gratis til alle som sender eksp. namn og adr. Bladet blir halde oppe av friviljuge gåver.

Eksp.: M. Skumsnes, Horneland ,5400 Stord. Postgiro : 42887, Stord.

Alt som har med bladet sin eksp. blir sendt dit, som tinging, opseiling, adresseforandring og gåver til bladet.

Red. Amund Lid, tlf. 75 Norheimsund og post 5600 Norheimsund.

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon :

Form.: Sigmund Hjorthaug, Kløverveien 32D, 4300 Sandnes. Telefon (045) 65957.

Kass.: Sverre Bøhn, 5601 Norheim-sund. Postgiro: 68213. Bankgiro : Vikøy Sparebank 3530.07.09492

og du har sittet med dommen i din samvit-tighet. Hvis du har hørt på dette fra Gud, som jeg har båret frem, for det er ikke mitt men Guds ord til deg, da har du funnet fred for din samvittighet i dette budskapet, da er det blitt klart for deg at Gud har hørt din bønn, at Gud har tatt imot deg, at du har fått syndernes forladelse, og at du har evig liv, og at Gud skaper i deg det som ikke finst på forhånd, det som det ikke er forutsetning for, et nytt hjerte.

Dette kommer i dag gjennem det ord du hører nå, som en gave fra Gud selv til deg. Og hva gjør du når du får en gave? Da sier du takk, ikke sant? Vil du ikke takke nå? Vil du ikke ta imot dette, ogprise ham som har gitt deg dette og som sier dette til deg forat dette skal være ditt? Åre være hans navn! Amen.

Avskrift fra lydband etter den Luth. Timen i Norea Radio, med løyve fra Andersen og Norea, ved A.L.

„Semestervecka“

Lutherska Bibelstudiestiftelsen har en «semestervecka» planerad 20.-24. juli på sitt hem i Byske — som ligger vid vägen E4 cirka 30 km norr om Skellefteå på kusten. Där finns utom rum osh samlingsutrymmen god campingplats för tält oth husvagn vid hemmet. Den som inte själv ordnar med maten kan få delta i de gemensamma måltiderna. Gudstjänster oth sångstunder enligt särskilt program senare. Vi inbjuder samtidigt vänner från Finland. Ta en titt på kartan och tänk efter om Du icke kan fortsätta från Bakketun till oss efter sommarskolen i juli. Om Du kommer, tala om det för pastor Arne Hansson, Pl. 325, S 930 47 Byske, Sverige. Goda vägar via Östersund-Strömsund-Umeå från Verdalsöra.

Tore Nilsson.

Nye bøker

Peter C. Krey :

Det heliga dopets sakrament

Siegbert W. Becker :

Kyrkans sanna skatt

C. F. Walther :

Nåden allena

Pris pr. bok sv. kr. 8,—

Bokforlaget Per Jonsson

Storgatan 31

S-261 31 Landskrona

Sverige

Kristus er opphøyet over alle navn

Av Peter Krey

Når vi har hørt hvorledes Kristus ydmyket seg selv og ble lydig inntil døden, ja, inntil korsets død, noe som er til anstøt for fornuften men dyrebart for troen som griper det, kommer vi nå til den andre del av Kristi livs veg : «Nedstigningen til helvetet, oppstanden fra de døde den tredje dag, for opp til himmelen, sitter ved Guds den allmektige Faders høyre hand, kommer derfra tilbake for å dømme levende og døde.»

Her er det ingen fornadelrelse men opphøyelse. Her er ikke Kristus lenger i en tjener eller slaves skikkelse som et menneske, men i Guds skikkelse, en mektig Herre og hersker som Gud. «Derfor (for di han ydmyket seg så dypt) har og Gud opphøyet ham og gitt ham det navn som er over alt navn, så at i Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.»

I sin fornadelrelsestilstand visste ikke Jesus når dommens dag skulle komme (Mark. 13, 32) og han kunne også sie : «Min Fader er større enn jeg» (Johs. 14, 28). Men etter opphøyelsen av sin menneskelige natur vet Kristus alle ting også ifølge sin menneskelige

natur, d.v.s. som menneske, og er større enn alle. «Se, jeg er med eder alle dager». «Meg er gitt all makt» (Matt. 28, 18-20). Kristus sitter nå med sin menneskelige natur «på den allmektige Gud Faders høyre side», d.v.s. han utøver guddommelig myndighet over alle ting og er allestedts nærværende, også ifølge sin menneskelige natur, for Guds høyre hand er hans makt og myndighet, som er overalt, i alle ting og over alle ting.

Noen har lært og lærer fremdeles at for å bli sant menneskelig måtte Kristi legeme være på en bestemt plass og ha samme størelse som et vanlig menneske, for det er umulig for Kristi legeme å være overalt, sier de. Men om det er sant, ville vi skille Kristi menneskelige natur fra hans guddommelige natur. For å bevare den personlige forening av Kristi to naturer inntakt, måtte vi plassere den menneskelige naturen der den guddommelige naturen er og omvendt. Vi må huske på, at i opphøyelsetilstanden gjør Kristus helt og fullt bruk av de guddommelige egen-skaper, også ifølge sin menneskelige natur. Hans menneskelige natur er nå der Gud er og gjør hva Gud gjør. Dette er Kristi opphøyelse.

Men lyder ikke ordene i vår trosbekjennelse som om der var en gradvis opphøyelse av Kristus fra han steg ned i helvete til han kommer igjen for å døme levenre og døde. Det kan se slik ut, men det er ikke slik, ikke ment slik. Vår påstand er tenkt å vise at nå gjør Kristus gjennem sin menneskelige natur full bruk av de guddommelige egenskaper som han har fått tildelt fra den guddommelige natur. Kristus ble ikke forandret, da han ble opphøyet. *Samme person* som ydmyket seg ble opphøyet. Kristus hadde, som vi allerede har hørt, i sin fornedrelsestilstand Guddommens makt og herlighet i enhet med den menneskelige naturen eller som menneske. Men han viste den ikke frem, men skjulte den for det meste og brukte den lite. Men nå når han er opphøyet, er det ikke slik. Nå skjuler han ikke lenger den guddommelige herlighet som hans menneskelige natur har fått, men bruker den helt og fullt.

Forandringen fra fornedrelsen til opphøyelsen skjer ikke i Kristi guddom, men i hans menneskelighet. Det er mennesket Jesus Kristus som opphøyes til å gjøre fullt bruk av guddommens egenskaper, slik at Jesus nå også som menneske, født av jomfru Maria, hersker over verden og englene, oppvekker de døde, og skal døme levende og døde. Dette er Kristi opphøyelse.

Vår katekisme uttrykker dette slik: «Kristi opphøyelsestilstand består deri at Kristus i følge sin menneskelige natur alltid og fullt ut bruker de guddommelige egenskaper som ble i himmelen og på jorden og under jorden, gitt til hans menneskelige natur». Alle kne som Paulus sier, skal bøye seg for ham og alle tunger bekjenne, at Jesus Kristus — samme Kristus som ydmyket seg til korsets død — er Herren til Gud Faders ære. Derfor skal Kristus tilbedes også i sin menneskelige natur. «Vi lover deg, vi velsigner deg, vi priser og ærer deg, vi takker deg for den store ære ... O Herre, den allerhøyestes enborne Sønn,

Jesus Kristus, O Herre Gud, Guds lam, Faderens Sønn».

Jesus er Herre over alle ting for vår skyld

I sin fornedrelsestilstand kunne Jesus vise lydighet i vårt sted og kjøpe oss tilbake til Gud. For å føre syndere til anger og tro på sitt gjenløsningsverk måtte han bli opphøyet og eie makt og myndighet over alle ting. Derfor leser vi i Efes. 4, 10-12: «Han som for ned, er den samme som for opp over alle himler for å fylle alt. Og det er han som gav oss noen til apostler, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjenestegjerning, til Kristi legemes oppbygelse.»

Liksom det fantes stadier i Kristi fornedrelse, så finnes det også stadier i hans opphøyelse. Ikke slik at det var en gradvis opphøyelse med et trin oppover for hver hendelse, men slik som det var med stadierne i hans fornedrelse må enhver hendelse forstås som en enestående handling eller funksjon av Kristi opphøyelsestilstand, som tok til så snart han sto levende opp fra de døde.

At Kristus steg ned i helvete er mye omtalt og debatert i våre dager. Noen sier at dette ikke hører til trosbekjennelsen. Andre har forandret ordet til at *han steg ned i dødsriket*, og det kommer av det som nyss er sagt «død og begraven». Etter andre gyser over en slik påstand, for de oppfatter det slik at Kristus holdes fanget i helvetes lidelser. Men det er ikke hva vi bekjenner her. Vi vet at Kristi lidelse var slutt, da han ropte ut på korset: «Det er fullbragtt». Han hadde da allerede lidt helvetes kval i sitt fortvilede rop fyllt av kjærlighet til sin himmelske Fader: «Min Gud, min Gud, hvorfor har du forlatt meg? Hva menes det da med «nedstigen til helvete?» Med det menes: Skriften sier at Kristus, da han ble levende i graven, gikk og forkynnte for de ånder som holdes fanget, slike

som var strie i Noas dager. Hvorfor? For å si til dem at de var forlatt? Nei, ånderne i fengslet, d.v.s. helvete, blir aldri forlatt. De er evig fodømt (Juda 6.).

Jesus steg ned i helvete for å forkynne sin seier og triumf over Satan og alle hans herskere, som hadde holdt menneskeslekten fanget (Koll. 2, 15), Efes. 4, 8). Det er virkelig en stor trøst for alle som tror på Kristus, at Han, deres Herre og frelsjer, har triumphert over Satan og alle hans herskarer, slik at de ikke lenger kan anklage oss og holde oss under sin makt. Dette fikk Luther til å sygne:

«Verdens første er jo dømt, og hans kraft er tømt. Han på et hovedhår Oss skade ei formår, Ett ord kan ham binde.»

«Oppstanden igjen fra de døde på den tredje dag». Dette er mye viktig. Vi ser her en Kristus som gjør bruk av sin guddommelige makt og myndighet. For hvem kan stå opp fra de døde uten gjennem Guds allmektige kraft? Kristi oppstandelse er vår garanti, for at hva Kristus gjorde for oss i sin fornedrelsestilstand er godtatt og godkjent i himmelen. Kristi oppstandelse fra de døde er vår forsikring om at løsesummen for våre synder er betalt og at Kristus er den han sa seg å være, Guds den allmektiges sanne Sønn. Kristi ærerike triumf over graven viser, at han er i en tilstand med guddommelig ære og makt. Nå har hans ord mening: «Jeg er oppstanden og livet, den som tror på meg skal leve om han enn dør, og den som lever og tror på meg, han skal i evighet ikke dø. (Johs. 11, 25-26).

«Oppsteget til himmelen, og sitter på den allmektige Gud Faders høyre side» bekjenner vi. Når Jesus hadde fullbyrdet forløsningsverket gjennem sin fornedrelse, for han opp til himmelen og satte seg ved Gud Faders høyre side med sin menneskelige natur — vi sier «med sin menneskelige natur», for ved sin guddommelige natur var og er han alltid hos Faderen og i Faderen (Johs. 14, 10-11, 20). Dette er hans opphøyelse eller opphøy-

else av hans menneskelige natur til guddommens makt og herlighet. All makt og myndighet i himmelen og på jorden og under jorden er nå lagt under hans føtter (Efes. 1, 22). Og som den som er hovedet over alle ting oppfyller, regjerer og bevarer Jesus sin menighet (Efes. 1, 22-23).

Jesus Kristus regjerer nå over alt for sin menighets skyld. Ingenting kan nå hindre Jesus fra å samle, oppholde og bevare sin menighet på jorden og lede den til herlighet, til liv med Ham i himmelen for evig (Johs. 10, 27-30). Hvilken stor trøst dette er for oss dødelige mennesker, ofte foraktet og forfulgte troende og Kristi etterfølgere.

«Kommer derifrå igjen for å dømme levende og døde.» Dette er sluttordene i den andre artikkelen i vår trosbekjennelse, i hvilken vi bekjenner vår tro på Kristus Jesus. - Gjennem nærmere 2000 år har de troende bekjent dette — og ingen ting har skjett. Herren Jesus Kristus er ikke kommet tilbake for å dømme levende og døde. Mange har kommet med spørsmål og t.o.m. fornekket hans gjenkomst (2. Pet. 3, 4). Mennesker i sin alminnelighet, også når de har hørt disse ord, vil tro at der ikke kommer noen dom og oppstandelse fra de døde. Men når fornuften ser på tilstanden i verden, da må den medgi at rettferdighet og rimelighet må kreve dom og gjengjeldelse. De gradvise forstyrrelser og omveltninger i naturen peker også mot en ende på alle ting. Men fornuften og verden vet ikke hvem dommeren blir. Vi kristne vet fra Skriften, at dommeren blir Gud-mennesket Jesus Kristus, som ble «pint under Pontius Pilatus, korsfestet, død og begravet, stod opp fra de røde på den tredje dag.»

Denne Jesus skal dømme verden med rettfærdighet og sannhet på den tid Faderen har bestemt (Ap.gj. 17, 31). Ved den bestemte tid skal han komme med den guddommelige Majestets makt og herlighet med alle sine hellige engler. Da skal de døde oppvekkes ved lyden av hans røst (Johs. 5, 28) og alle

folk som finnes og som har vært, skal samles fremfor Ham og han skal dømme dem etter deres gjerninger.

Alle som med sine gjerninger har vist, at de ikke fryktet Gud eller trodde på hans Sønn som han har sendt, kommer sørnmen med alle ånder til å bli dømt til evig fordømmelse i helvete. Men alle de som med sine gjerninger har vist, at de fryktet Gud og trodde på hans Sønn, som ble menneske, som sin Fader og frelser, skal han kjennes ved som sin Faders velsignede og ta dem til seg i himmelen. Dette er hva den Hellige Skrift lærer og vi tro: (Matt. 25). Det er slik Kristi opphøyelse skal bli synlig for hele verden. Salige er de som tolmodig venter på hans gjenkomst!

Kristus taler Faderens ord

Vi har nå betraktet Kristi person og hans to tilstander, hans fornedring og hans opphøyelse. Alt dette er grunnleggende for vår tro og vår evige frelse. Vi kommer nå til Kristi verk og embete. Vi må ikke bare kjenne personen, vite hvem Kristus er, men også hans gjerning, hva han har gjort og fremdeies gjør til vår frelse. Ifølge den Hellige Skrift er Kristi embete trefoldig: Han er profet, konge og prest. Vi skal nå se litt på Kristi profetiske embete.

Vi bekjenner i vår trosbekjennelse: «Vi tro på Jesus Kristus, Guds enborne Sønn, vår Herre». Enhver kristen tror i spørsmålet om Kristi embete, at han er Herre, Herre over alle ting, også over synden, døden og djevelen, siden han tror at Jesus Kristus forløste, forsvarte og vant meg, fortapte og fordømte menneske, ifra alle synder, fra døden og djevelens makt. Og denne den kristnes kunnskap er ikke menneskelig visdom fra noen av fortidens vise, men er en guddommelig åpenbaringskunnskap, som kommer fra Jesus Kristus selv. Jesus Kristus er Guds talisman for hele verden. «Hør ham», sier Faderen (Matt. 17, x). På samme måte talte Jesus om seg selv som Guds talerør (Johs. 12, 49-50).

At Kristus, Messias, skulle være en profet var forutsagt i Gamle Testamentet. Moses sa og skrev: «En profet blant ditt folk, av dine brødre, en som er lik meg, skal Herren, din Gud, oppvekke deg, på ham skal dere høre.» (5. Moseb. 18, 15-18). Messias hadde selv talt gjennem salmeforfatteren og sagt: «Jeg skal forkynne ditt navn for mine brødre» (Salme 2, 23). Og gjennem profeten Esaias sa den kommende Messias: «Herren, Herrens Ånd er over meg, for Herren har salvet meg til å forkynne det glade budskap for de sagtmodige (Esa. 61, 1-fg.)

Da Jesus var omkring tretti år gammel steg han frem for å oppfylle disse profetier og føre dem frem i offentlighetens lyskasterlys som den store profeten for alle tider og forkynnte Guds ord og vilje på en vis som ingen før hadde gjort og heller aldri kommer til å gjøre (Johs. 1, 18). Gjennem en tre års tid vandret Jesus omkring i det hellige landet og forkynnte og underviste i Guds ord overalt. Han forkynnte sitt budskap i Judea, Samaria, Galilea, Dekapolis og Tyrus og Sidon. Han brukte enhver anledning til å tale Ordet i synagogene og i templet. Han talte til det enkelte menneske som kom til ham, og til folke-massene som kom sammen i templet for å høre ham, ved sjøstranden, på bergskranningen og i ørkenen. Overat forkynnte han og unerviste i Ordet, og som en sann profet stadfestet han Ordet som han forkynnte med store tegn og undere. Jesus opphørte ikke å vitne, før han døde på korset.

At Jesus var en profet erkjennes av folket. Etter at Jesus hadde vekket opp den unge mann fra Nain, heter det: «Da kom det en frykt over dem alle, og de priste Gud og sa: En stor profet er oppreist blandt oss.» (Luk. 7, 16). Etter Jesu under da han gav fem tusen mat heter det: «Da nu folket så det tegn han gjorde, sa de: Dette er i sannhet profeten som skal komme til verden» (Johs. 6, 14). T.o.m. hans uvenner måtte bekjenne: «Aldri har noe menneske talt som denne mann.»

(Johs. 7, 46).

Jesu profetiske budskap var i overensstemmelse med hans embete som frelser. Selv om vi holder fast på at det er den treenige Gud som er vår frelses Gud, for Faderen sendte Sønnen i sin kjærlighet og den Hellige And forherliger ham for menneskehjertene, så var det alikevel Sønnen alene som ble menneske og utførte det verk som ble krevet til menneskenes frelse fra synden. Det var Sønnen som i egenskap av menneske arbeidet for å oppfylle loven og bar menneskenes forbannelse. Fra evighet hadde den Hellige treenighet påbudt, at Sønnen skulle bli menneske og gjenløse menneskeslekten fra synden og dens forbannelse.

Det var en del av Jesu embete å gjenløse og åpenbare dette for verden, og dette hører til det vi kaller hans profetiske embete, å åpenbare for verden, hvem han er og hvorfor han kom til verden. Dette gjorde Jesus, som følgende ord viser. Jesus kalte seg selv Guds Sønn, da han talte med den blindfødde mannen (Johs. 9, 35-37). Jesus godtok Peters bekjennelse som sannhet: «Du er Kristus, den levende Guds Sønn» (Matt. 16, 16). Da ypperstepresten lot Jesus gjøre øden, sverget han på at han var Guds Sønn (Matt. 26, 63-64). Og Jesus viste igjen og igjen til seg selv som frelseren. Blant annet sa han til Nikodemus: «Og liksom Moses opphøyet slangen i ørkenen, således skal Menneskesønnen opphøytes, forat hver den som tror på ham skal ha evig liv» (Johs. 3, 14-16). I huset til Sakeus sa Jesus: «Menneskesønnen er kommet for å oppsøke det fortapte og frelse det» (Luk. 19, 10). Til dem som var bekymret i sine hjerter sa han: «Kom til meg.. så skal jeg gi eder hvile» (Matt. 11, 28). I templet ropte han: «Er noen først, han kommer til meg for å få drikke» (Johs. 7, 37).

Ved andre anledninger sa Jesus: «Jeg er verdens lys.... Jeg er det levende brødet, som er kommet ned fra himmelen. Om noen

eter av det brødet skal han leve evig .. San nelig, sannelig sier jeg eder: Om noen holder mitt ord, skal han ikke se døden til evig tid .. Jeg er oppstandelsen og livet .. Jeg er veien, sannheten og livet, ingen kommer til Faderen uten gjennem meg». Jesus åpen barte seg under sitt kjøts dager for en fallen og syndig verden, at «det er ikke noe annet navn gitt blant menneskene, således at vi kan bli frelst ved det», uten Jesus Kristus og ham korsfestet. I dette består Kristi profetiske embete, mens han var her på jorden. Hvor ledes han forvaltet dette embete skal bli vårt emne i neste kapittel.

Kristus taler gjennem de kristne i verden

Kristi profetiske embete opphørte ikke ved hans himmelfart. Etter sin oppstandelse fra de døde gav Jesus sine disipler i oppdrag å bli profeter i hans sted. «Som Faderen har sendt meg, sender jeg eder» (Johs. 20, 21). «Gå derfor ut og gjør alle folk til disipler, idet de dørper dem til Faderen og Sønnens og den Hellige ånds navn, og lærer dem å holde alt det jeg har befalt eder» (Matt. 28, 19-20). «Den som hører eder, han hører meg» (Luk. 10, 16.) Disiplene forkynte og dørpte i Jesu navn og på hans befaling. Når de forkynte og dørpte, var det Jesus som forkynte og dørpte. Jesus Kristus virket gjennem dem. Liksom en tjener arbeider for sin herre, således utførte disiplene Jesu profetiske verk for ham. Det var Jesus som gjennem dem kalte menneskene til anger og tro. Det var ham som utførte undere for å bekrefte deres forkynnelse og vidnesbyrd. De utførte hans verk i hans navn og på hans befaling. Det er grunnen til at Paulus kaller seg selv og andre apostler og prester for «Guds medarbeidere» (1. Kor. 3, 9).

Apostlene var Jesu talsmenn i verden, hans ords ufeilbare lærere til tidenes slutt (Johs. 17, 20). Gjennem deres skrevne ord åpen

barer Jesus seg fremdeles for verden som hele menneskehетens gudsände gjenløser. Hans talsmenn nu er de som er trugne disipler til hans ord, hans apostler og profeters skrevne ord, de som sier og lærer det samme som Jesus og apostlene lært. Jesus taler nu gjennem menighetens lærer- og forkynnerembete.

Det er den opphøyede Kristus som gir oss og som utvelger og kaller professorer, ledere, prester og lærere for å utbrede og oppbygge sin menighet. «Han har gitt oss noen til apostlér, noen til profeter, noen til evangelister, noen til hyrder og lærere, forat de hellige kunne bli fullkommengjort til tjænestegjerning til Kristi legemes oppbyggelse, inntil vi alle når frem til enhet i tro på Guds Sønn og i aldersmålet for Kristi fylde (Efes. 4, 11-13). kjennskap til ham, til manns modenhet, til Prester og lærere i menigheten taler i Jesu sted. De taler i hans navn og på hans befaling.

Ettersom prester og lærere i menigheten er Jesu sendebud, har de makt og myndighet til å tale i hans navn bare når de forkynner hans budskap. Om de sier eller skriver noe, som ikke er i overensstemmelse med hans ord, da taler de ikke i hans navn og på hans befaling. Alene når de forkynner hans budskap for menneskene i verden, det budskap som han forkynnte under sitt kjøts dager og hans apostler har skrevet ned, er de hans tjenere og sendebud. Som hans sendebud må de tale Jesu ord og ikke egne ord. Ordet og sakramentene som de forvalter er ikke deres egne men Jesu alene. Forlatelsen og velsignelsen som de uttaler i hans navn er ikke deres men hans. De er bare tjenere hvorigjennem Jesus, Guds profet til menneskeheten, leder menneskene til en sann kunnskap om Gud og frelsen.

Det er Jesus som gjennem sine prester og lærere formaner oss til å la oss forsoner med Gud. Det er Jesus som forlater deg, når

hans tjener sier til deg : «Jeg forlater deg alle dine synder». Der er Jesus som velsigner deg, når presten uttaler velsignelsen eller når han dører og utdeler nattverden, for han gjør det alt sammen i Jesu sted og på hans befaling.

Det er også Jesus som underviser våre barn når våre lærere i menighet og skole forklarer en bibelsk beretning eller foreleser for dem. Det er Jesus som taler til våre barn, når far eller mor ber med dem : «Gud som har barna kjær.» Det er Jesus som taler til meg, når en broder kommer til meg for å trøste eller tale meg tilrette.

For myndighet til å lære alle folk og døpe dem, har han gitt til menigheten, d.v.s. til enhver kristen og til alle kristne, ikke til en enkelt i menigheten, som f. eks. paven. Derfor kan enhver kristen i en nødssituasjon, når de som er kalt til denne tjeneste ikke kan komme, ikke bare trøste og formane men også døpe.

På denne måte, altså gjennem prester og lærere i menigheten, gjennem foreldre, stedfortredere og enhver kristen broder eller søster utfører den opphøyede Kristus sitt profetiske embete og åpenbarer derigjennem for verden, at han er den eneste gjenløser vi kan bli frelst ved. Hvilken stor kjærlighet og omsorg for hans fortapte og fordømte brødre er ikke dette fra Guds Sønn side !

Til tidens slutt skal Jesus, som sitter på Gud Faders den almektiges høgre side, utøve sitt profetiske embete. Salige er alle de som hører ham, dem hvis trosøye er festet på ham. De skal ikke fortapes men ha evig liv. Men de som ikke lytter til hans røst og følger ham, om dem står det skrevet at de skal bli utsyrddet fra hans folk (Ap.gj. 3, 23). Og videre står det skrevet : «Hvorledes skal vi da kunne unnfly, om vi ikke akter så stor en frelse» (Hber. 2, 3). Må hele verden lytte til Guds store profet, som han har sendt til hele menneskeheten. Jesus, han enborne Sønn,

Kven kan då verta frelst ?

Jesus møtte ein mann på landeveien, som fall på nkne for han og spurde : Gode meister, kva skal eg gjera for å arva evig liv?

Det var godt at han gjekk til Jesus med dette spørsmålet, for han er den einaste som kan svara rett, og som veit kva som skal til for å bli frelst. For det står skreve : Ingen kjenner Sonen utan Faderen, og ingen kjenner Faderen utan Sonen og dei som Sonen vil opeberra det for. Slik kan heller ingen sjå Guds frelse utan den som Sonen openberrar det for, så han var komen til den rette mann.

Jesus ba seg heller ikkje unna, eller gav eit uklart og tvetydig svar, slik mange gjer i vår tid. Noken svara galt av di dei sjølve ikkje veit kva frelsa er, mens andre gjev slike svar av di dei er redd folket. Av den grunn lever altfor mange i uvisse når det gild vår frelse, og andre trur seg å vera på rett veg og er på fortapinga sin veg. Mange er fornøgd når ein berre *kjem med*, bøyar kne, les Guds ord og er med i Guds rikes arbeid, og trur at med det er alt i orden.

Her er faren stor, og mange er dei som tek feil, fleire enn dei fleste vil tru. For her er det lett å koma inn på gjerningane sin veg, på den falske veg å villa frelsa seg sjølv med Guds hjelp. Ved å omleggjalivet, ta avstand frå verda og det vonde, gjera det Gud vil og krev i sitt ord, og omvendinga, trua og bekjeninga blir gjort til ein gjerning som dei trur fører til frelse og evig liv. Dette fører til almen-religiøsitet, og fører ikkje til frelse og nåde hjå Gud, for det står skreve at den som

vår Herre, for han alene kjenner Faderen og kan åpenbare ham. (Johs. 1, 18)

Forsettelse neste nr.

Fra en bok om Kristus, av Peter Krey.
Overs. fra svensk ved A.L.

heldt seg til gjerningar er under forbanninga. Dette er menneske sin tanke og veg, og har vore det til alle tider.

Denne mannen me las om ovanfor er ein av dei sjeldne, så det er vel vanskeleg å finna ein slik fin, from og pliktoppfyllande mann i vår tid. Han meinte han hadde levt slik Gud ville frå ungdomen av, ved å halda og leva etter alle Guds bod. Men til trods for dette, så hadde han nok eit hjarta som var uroleg, lengtande og søkjande med ei kjensle av at det ennå vanta han noko. Det var vel dette som dreiv han til å oppsøkja Jesus. Truleg hadde han tidlegare hørt Jesus, og det var vel det som var årsaka til denne uroa som dreiv han hit.

Kjenner du til noko av dette i ditt liv? I så fall er det virka av Gud, ved hans gode Ande og ord. Det er noko stort som hender i det menneske sitt liv, som blir dregen til eit møte med Gud, når det spørsmålet vaknar kva eg skal gjera for å bli frelst. Det er einast hjå Jesus du kan få eit påliteleg svar, få rett vegleiing til Guds frelse.

Svaret var at han måtte selja alt han hadde, så skulle han få ein skatt i himmelen. Denne skatten er Jesus og alt det han er og eig og har gjort. Så dyr er denne skatten, men så er han også større og herlegare enn alle andre skattar.

Jesus sa ved eit anna høve : Himmelriket er likt ein skatt som var nedgraven i ein åker. Det var ein mann som fann skatten, og glad som han var, gjekk han bort og selde alt det han hadde og kjøpte åkeren. Koi stor var prisen? Alt han hadde, alt han syntes var av verdi, alt lagt på bordet, skatten framfor alt. Hadde Annalias og Safire lagt alt på bordet hadde dei berga livet. Over deira liv lydde det : Det er ikkje menneske du lyg for, det er Gud. Dei gjorde eit därleg bytte, dei misste alt.

Denne rike mannen gjorde det same^{ek} Det var uekte det han la på bordet, det heldt ikkje for Gud, for han dømde ut frå sin tanke og fornuft. Han var ikkje løyst i sitt hjarta frå lova sine krav, og difor var han uroleg og kjende at noko mangla. Det ser me av at han spurde kva han skulle *gjera*, for å arva evig liv. Han hadde heller ikkje oppfylt lova i sitt fromme liv, slik at det heldt inne for den heilage og rettferdige Gud.

Men her hjå Jesus fekk han høyra sanninga : *Det er eitt som vantar deg!* Dette eine var viktigare enn alt det andre, for det var livet i Gud han vanta.

Denne dagen blei den mest alvorlege og avgjerande dag i heile hans liv, for nå galdt det frelse eller fortaping, liv eller død. I staden for å erkjenna at han var bunden i kjærleik til det han åtte i verda, at han var skyldig i det første bodet, står det at ved det ordet for ein skugge over andletet og han gjekk sorgfull bort, for han åtte mykje. Men alt det han åtte kunne ikkje hjelpe han, kunne ikkje ta bort synda og domen, og kunne heller ikkje gi hans urolege hjarta fred. Det hadde førsteplass i hjarta, og difor stengde det han ute frå frelsa, livet og freden Jesus så gjerne ville gitt han. Denne mannen har mange i sitt fylgle, mange som lyt dela skjebne med han av di hjarta er bunde til noko som er det kjærare enn Jesus og hans frelse og arv.

Då dei sto og såg etter han som gjekk bort, sa Jesus til læresveinane : Det er lettare for ein kamel å gå gjennom eit nålauga, enn for ein rik å koma inn i Guds rike. Då læresveinane høyrdet det blei dei forferda og sa : Kvan kan då verta frelst?

Jesus såg på dei og svara : For menneske er det umogeleg, men ikkje for Gud. For Gud er alt mogeleg.

Ved eit anna høve sa Jesus : Kan ein blåmann skifta hud, ein leopard sine flekker? Like lite kunne denne mannen som frå fødselen var vondt i si natur, og derfor hadde gjort

det som var vondt i Herrens augo også i sitt ytre fine og gudfryktige liv, skifta om si natur og bli god og rettferdig i Guds augo. «Syndens flekker ble dog der», til tross for hans fine liv og gjerning. Eit menneske kan ikkje bli frelst ved sitt eige liv og gjerning, for det kan ikkje bli fullkome for Gud. Det er umogeleg, sa Jesus.

Denne mannen var bunden i hjarta til sin rikdom og sitt sjølvliv. For meg og deg kan det vera andre ting som bind oss til verda og sjølvlivet. Slik går det mange bundne omkring, og klyngar seg til det falske håpet at det skal gå godt til slutt likevel.

Hør min ven, Jesus kom for å løysa slike bundne stakkurar. Det som var og er umogeleg for menneske, *det gjorde Gud*. Han gjorde det ved at Jesus let seg føda inn under lova, for å kjøpa dei frie som var under lova. Jesus levde eit liv under og etter lova som var fullkome for Gud. Han er det einaste menneske som av eit sant og reint hjarta kan seia : *Alt dette har eg halde frå eg var ung!* Han gjekk frivillig inn under vår synd, sona den ved sitt liv og blod, då han blei gjort til synd for oss. Han gjorde det som var umogeleg for «kamelen» (oss), og gjekk gjennom nålauga, som er eit bilet på Guds heilage lov. Han gjorde det som var umolege for menneske.

Ser du Guds frelse i dette? Jesus gjorde dette, for at kvar den som kjem til han og trur på han, ikkje skal gå fortapt men få eit evig liv i han. Dette budskapet er me kalla til å forkynna for kvart syndarhjarta ved *Guds ord*, og der ordet om Jesus og ordet frå Jesus blir motteke, der skjer frelsens under. Hjarta blir løyst og frigjort, då blir ein ny skapning med eit nytt liv, og får ein skatt i himmelen, og kjem til å fylgja Jesus livet til endes.

Tenk over dette, du arme syndar, som leitar etter frelse og fred. Ved hans fatigdom er vi vorten rik. Nå er han her som kan løysa kvar syndebunden trell, deg som er forferda over hans ord, og kjenner domen over di synd

Vær rike i Herrens gjerning

Av Ole Rolfsnes

Bibelen formaner oss til alltid å være rike i Herrens gjerning, da vi vet at arbeidet ikke er unyttig i Herren (1. Korint. 15, 58.)

Å bli rik, er en skjult attrå i mennesket, og hos noen kommer denne attrå klart tilsyn. Men denne attrå etter jordisk rikdom kalles i Bibelen for synd, og der advares sterkt mot den, da den er roten til all synd.

Men her tales det om en annen rikdom, rik i Herrens gjerning. Og i Matt. 12, 21 tales det om å være rik i Gud. Det er en ganske annen rikdom, som vi formanes til å søke.

Hva vil det si å være rik i Gud? Det må vel være å leve i en fast og urokkelig tro på at Jesus og alt hva han er og har gjort er mitt, å eie en full adgang til Guds nåde, eie troens rettferdighet og barnerett og arverett hos Gud, eie full adgang til Guds nådetrone

i hjarta, som går og spør kva eg skal gjera for å bli frelst. Kom til meg og høyrl svarar Jesus.

Det er dette apostelen såg då han ved Guds Ånd skreiv: For det som var umogeleg for lova, av di ho var makteslaus på grunn av kjøtet — *det gjorde Gud* — då han sende sin eigen Son i syndig kjøts likning og for synda si skuld og forsømde synda i kjøtet, så krava åt lova skulle bli fullnøgt i oss, me som ikkje ferdast etter kjøtet, men etteranden (Rom. 8, 3-4).

Du som les dette, har du fått del i Jesus? skatten i himmelen? Er du frelst ved å tru på det Jesus er og har gjort for deg, så er du innafor. Men kanskje du er av dei som går sorgfulle bort, og ein dag lyt stå utanfor ei stengd dør og banka forgjevas? Då vil eg be deg: Vend om! Slepp Jesus inn!

Odd Dyrøy.

i Jesu navn, og kunne gå ut og inn for å finne føde for sjelen hos Gud i hans ord. Hva denne rikdom og adgang betyr, det vil vel ikke helt gå opp for oss mens vi lever her på jorden.

Er denne tro en levende tro, da skaper den en hellig trang til å være med i Herrens gjerning. Og denne Herrens gjerning er så mangfoldig at det er meget vanskelig å rekne opp alt sammen i et lite stykke som her. Som Guds barn har vi ikke lov til å se på våre gjerninger slik at vi kaller noe for verdslike gjerninger og andre for åndelige gjerninger, for vi kalles jo prester for Gud, og det enten vi står på en talerstol, steller i fjøs eller kjøken, arbeider i fiskebåt eller i fabrikk o.s.v. Mye skade er gjort i Guds rikes arbeide, ved å tro at noe er verdsdig og noe helligt arbeide, for vi er jo de helliges medarbeidere og Guds husfolk. Har vi Gud til far og Jesus til bror, da blir det på samme vis som i en familie på jord, at alt hva foreldre og barn gjør blir til gagn for hele familien. Arbeider vi som Guds barn sammen med Faderen, Sønnen og Änden, blir alt vi gjør sammen til Guds ære.

Men det finnes jo gjerninger vi kan gjøre alene og sammen med andre. Ser vi på alt foreningsarbeid som utføres i vårt land, er det jo små flokker som samles regelmessig for å gjøre en innsats i Guds rike, og tilsammen blir det store beløp som samles inn. Men det finnes også mye skjult arbeide som utføres av enkeltpersoner, arbeide som ingen ser, som også har stor betydning. Men når det gjelder pengegaver til Guds rike, da burde vi ha litt mer orden, for jeg har inntrykk av at på dette området hersker der stor uorden og tilfeldighet. Bibelen forteller at Gud er ordens Gud, og da venter han av sine barn at de skal lære av ham. Det er gildt å være sammen med folk som har orden i sine saker, og

det virker inspirerende og lyst til å etterfølge dem. Guds ord lærer tydelig hvorledes vi skal ordne oss, og det skulle vel da være naturlig å følge disse henvisninger på samme måte vi følger andre ting som Skriften påbyr. Guds anvisninger er forskjellige, for han ser vel at vi er forskjellige, og at vi lever under forskjellige forhold, så der trengs flere måter å ordne seg på.

I 2. Kor. 9, 7-fg. leser vi følgende : «Hver gi som han setter seg fore i sitt hjerte, ikke med sorg eller av tvang! for Gud elsker en glad giver. Og Gud er mektig til å gi eder all nåde i rikelig mål, forat i alle ting kan ha alt det I trenger til, og således rikelig kan gjøre all god gjerning». For å gjøre dette mere fast sier apostlen i 1. Kornt. 16, 2: «På den første dag i uken legger enhver av eder hjemme hos seg selv til side det han får lykke til, forat innsamlingen ikke skal skje først da når jeg kommer.»

Skriften taler også om å gi tiende av sin inntekt. Så her kan enhver velge den måte han finner mest praktisk. Det er mest om å gjøre at vi finner en regelmessig ordning, hva for en vi så velger, og at vi legger til side så vi har noe når innsamlingen kommer. Jeg for min del praktiserer å legge til side hver gang jeg får trygden, og ofte blir det jeg har tilbake så rikelig at jeg også kan legge noe til av det. Det finnes jo mange mennesker i vårt land som gir mye til Guds rike, og Jesus velsigner dem rikelig, for ingen gir Gud noe uten at han får det mangedobbelig igjen.

Men ingen av oss kommer til himmelen på grunn av våre gjerninger eller gaver. Alt som ikke kommer frem som en frukt av kjærlighet til Jesus, det har ingen åndelig verdi. Frelsen får vi alene ved troen på Jesus og hans gjerning for oss da han døde på korset og sto opp til vår rettferdiggjering.

Jeg vil også peke på en annen gjerning som er mye forsømt, og det er å besøke gamle og syke. Verdien av det forstår vi ikke før vi

selv er blitt gammel og alene, fraskåret fra å komme til møtene og samles med de troende.

Alle trenger besøk og de fleste setter pris på det, men jeg tror at de troende savner det mest, for de er vant til fellesskapet med de andre troende. Det er en kvinne som kommer til oss regelmessig, spiller på gitar og synger for oss. Før hun går leser hun et ord fra Bibelen for oss og ber til Gud. Når hun går føler vi det som vi har hatt englebesøk i stua. Og visselig blir det også til velsignelse for henne selv, for det står skrevet at den som tjener ved evangeliet skal selv leve ved det. Her er en gjerning å ta opp for deg som synes du får gjøre så lite for Gud, og jeg er viss om at Gud rikelig vil velsigne både deg og de som får besøk av deg. Dette kommer også inn under den åndelige gudstjeneste som Gud har kalt alle sine barn til, som husholdere over Guds mangehånde nåde.

Jesus gret

(Johs. 11, 35)

Bibelen fortel om to gonger Jesus gret. Den eine gongen er her ved Lasarus si grav, og den andre gongen var då han såg ut over Jerusalem og gret over byen og folket der.

Kva var årsaka til at Jesus gret? Her i Johs. 11 ved Lasarus si grav gret Jesus over vantrua dei, den vantrua som han møtte endå blant sine vener. Og i Luk. 19 gret han over folket som ikkje kjende si gjestingstid eller nådetid. Endå Gud hadde forknyt mange gonger og på mange måtar gjennom profetane og Skriftene om Messias som skulle koma, og i dei siste dagar hadde Guds eigen Son gått imillom dei og forknyt Guds rike, lært og kalla dei som høna samla kjklingane under vengene, men dei ville ikkje. Dei kjende han ikkje og tok ikkje imot han. og då

dei viste han ifrå seg visste dei ikkje at det var Gud og si eiga frelse dei viste frå seg. Jesus seier at dei var ille medfarne og nedfornomne som ein saueflokk uten hyrding. Djevelen hadde blinda deira vantru sinn, så evangeliet fekk ikkje lysa for dei. Jesus gret.

Har du tenkt over korleis Jesus må kjenna det når han ser utsyver oss og vårt folk? Me har vore benåda framom dei mange andre folk me som har hatt Guds ord i blant oss i over tusen år, og hatt høve til å høyra og læra evangeliet frå me var små. Gud har velsigna oss med all ándeleg velsigning i budskapet om Jesus og hans frelse. Dertil har Gud velsigna oss med timeleg velsigning, så det er ikkje mange folk på jorda som lever under så gode timelege kår som vårt folk. Og det som meir er enn økonomisk gode kår, er at me har ein nasjonal og ándeleg fridom til å tru kva me vil, samlast om Guds ord og eiga Guds ord, forkynna det og læra det frå oss til våre eigne og så langt me rekk. Kva for ein nåde og rikdom det er, det veit dei meir om som ikkje har ein bibel, som ikkje har lov å samlast om Guds ord, ikkje læra sine eigne barn om Jesus, og ikkje lov å forkynna ordet eller påverka andres til å tru på Jesus. Millionar av menneske lever under slike kår i vårt id, og ein del under så harde kår at den som blir funnen med ein Bibel eller andre bibelske skrifter kan skytast ned utan lov og rett.

Når me ser kor få som samlast der Guds ord blir forkynt, kor få menneske som har tanke for at dei har ei sjel som treng å bli frelst, så blir det openbertyr kor få som kjenner si gjestingstid. Jesus græt nok over oss, som han gjorde over jødefolket.

Slike nådetider som me har, dei varer ikkje alltid, og det blir tungt den dagen dei er forbi å sjå tilbake på Guds nådetid over vårt folk. Fråfallet skrid fram med stormskridt, og ándeleg svevn og vantru tek overhand, så held den utviklinga me nå er inne i fram, då er nok ikkje trengseltida langt borte også

for vårt folk. Kor mange trur du det er som ser kva me går imot, og lik Abraham ber for folket si frelse? Gud tøyer seg langt i nåde, så han var villig til å spara Sodoma om der fanst ti rettferdige. Du vil vel kanskje innvenda at då står det bra til i vårt folk, for aldri har det vel vore så mange bekjennande kristne som i vår tid. Ja, almenreligiøsitetten er stor i dag, og det var han nok også i Israel på Jesu tid. Men det var få som hadde bruk for Jesus og forlating for synda, få som erkjente og syrgde over si synd så dei vende om til Jesus og ba om nåde og frelse.

Den trua som evangeliet skaper i syndarhjarta, som bind oss fast til Kristus og evangeliet, den er skjeldsynt i vår tid. Jesus undrast på om ha fann trua på jorda når han kom att, og det sa han ikkje utan grunn. Og alt i tida syner at den tida er nær, i fylge teikna som er gitt oss i Guds ord.

Guds ord seier at før Jesus kjem att lyt fråfallet koma, og syndemennesket verta open berra, fortapingssonan, han som set seg imot og opphoyer seg over alt som heiter Gud og heilagdom. Han er og kalla Antikrist, og han set seg i Guds tempel - Guds menighet - og gjev seg sjølv ut for å vera Gud. Apostelen seier vidare at nå veit de kva som held att, og at lovløysa er alt verksam, berre at den som held att vert rudd unna (2. Tessal. 2, 3-7.)

Den som har augo å sjå med, han må leggja merke til korleis dette er i ferd med å gå i oppfylling. Trua heid på å missa makta over menneskehjarta, og religiøsitetten tek overhand. Der Jesus og evangeliet ikkje lenger får rom og makt i hjarta, der flytter djevelen, vantrua og verda si ånd inn i hjarta. og det blir eit vondt og vantruande hjarta som fell frå den levande Gud (Hebr. 3, 12). Veldige krefter er i ferd med å rydda unna han som held att, og den eine som kan halda att er Jesus og evangeliet. Den same ånd er verksam i dag, som den tida då jødefolket ropa :

Bort med han og gi oss Barrabas fri! Dette synest å gå fram med stormskridt. Jesus og det gamle evangeliet er det få som har bruk for, og det finn lite rom hjå dei fleste. Men Barrabas, syndaren og røvaren, held på å bli slept laus i vårt arme folk, og synda og lovloysa tek overhand.

For å visa det kan me berre nemna seksualiteten som flymmer over oss, og fylgjene uteblir ikkje. Fleire og fleire lever i hor fra folkeskulen av, og fortset seinare både i og utanom ekteskapet. Las for ikkje lengre sidan at 110.000 menneske levde saman utanfor ekteskap, såkalla papirlaust ekteskap. Det kallar Gud for hor og lauslivnad. Tjuveri, vald, underslag, skattesnytari og mange andre brot på Guds bod tek overhand. Tel saman butikk-tjuveria, innbrota i bank og postkontor, skattesnytteri, og du må rækna med hundrevis av millionar. Mange har det som leveveg, og endå fleire som attåtnæring, og dei aukar år for år.

Tusener av mødre og fedre tek livet av sine eigne barn i mors liv, og samfunnet kjempar for å få det lovleg ved lov. Aløkohol og narkotika djevlane får makt over fleire og fleire av vår ungdom, og øydelegg dei i ung alder, så samfunnet står makteslause. Det veks over hovudet på dei som prøver å hjelpa, og på dei som skal hevda lov og rett overfor dei som lever høgt på salg og innsmugling av slike stoff. Forakta for lov og rett minkar i folket, og begjærer etter høgare levestandard aukar, saman med kravsmentaliteten og makt-bruk for å nå sine krav.

Kvar kjem alt dette frå? Det er djevelen som flytter inn der Jesus må ut. Det står skrive at han skal bli løyst ei kort tid før Jesus kjem att, og det ser ut for at det er det som nå held på å skje for våre augo. Og me kan vente at den tida ikkje er langt unna at menneske ikkje makta å styra verda, og då kjem nok antikrist og overtek makta. Då er ikkje Jesus langt borte, og hans tilkoma gjeng

fyre seg, etter Satans kraftige verknad, med all kraft og teikn og under av løgna, og med all dåring av urettferda for dei som vert forstapte av di dei ikkje tok imot kjærleik til sanninga, så dei kunne verta frelse. Og difor sender Gud ei kraftig villfaring, så dei trur lygna, so alle dei skal verta dømde som ikkje har trutt sanninga, men hatt hugnad i urettferda. Slik talar Guds ord i 2. Tessal. 2, 9-12).

Trur du ikkje at Jesus gret også over vårt folk som han gjorde over jødefolket som ikkje kjende si nådetid? Var det sant om dei: Kor ofte ville eg ikkje samla dykk, som høna samlar kjklingane under vengjene, så er det like sant om oss som har hatt Guds ord og evangelium i tusen år. Det dei hadde motteke gjennom profetane og skriftene i den gamle pakt, det har me også fått oppfylt, forkynt og lært i Det nye testamente. Kor ofte har ikkje Guds gode Ånd og Ord kalla på deg? Skal det også ein dag lyda om deg: Men dei ville ikkje?

Jesus ventar på deg. La deg frelsa ut frå denne rangsnudde ætta, sluttar Peter talen sin på den første pinsedagen (Ap.gj. 2. kap.), og det vil eg gjerne bringa vidare til deg som ennå ikkje er frelst. Ennå ei lita stund er Ijoset iblant dykk, gå så lenge de har Ijoset så ikkje myrkret skal koma over dykk, tru på Ijoset så det kan verta barn av Ijoset! Slik talar Jesus. I dag gret Jesus over deg, men ein dag kan det vera du som lyt gråta over ei forspilt nådetid.

Amund Lid.

I Kristus berer du frukt

«Herrens egen beskrivelse av sine
troende.» Joh. 15, 1-2.

«Jeg er det sanne vintre, og min Far er vin-gårdsmannen. Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den

som bærer frukt, den renser han, forat den skal bære mer frukt.» (Joh. 15 1-2).

Her får vi høre av Jesus selv hva forskjellen er mellom sann og falsk kristendom. Det er han selv — dommeren — som her sier: «Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort.» Hvis du er et medlem av de troendes samfunn, men et som ikke bærer frukt, da er du jo nevnt av ham som skal dømme til slutt. Må du ikke da undersøke hva det er å bære frukt, så du ikke skal forkastes til slutt? Hvis du ikke har så mye, guds frykt at du gir akt på hvordan Herren taler om dette — : det du er redd for ditt hjertes falskhet og djevelens list, da behøver du ikke flere kjennetegn Du er allerede forbundet av den gamle slange.

Rette kristne prøver seg selv og vil vite sannheten. Men kanskje du som leser dette, er en rett og god kristen, så ingen skal komme og lære deg noe! Men det er et forferdete tegn hvis du kan tenke bare på andre og glemme deg selv, når Herren taler om dette.

Andre er derimot så uvisse at de aldri kan bli klar over om de er Guds barn, og mener at hver feil de gjør, er et betenklig tegn. De bryr seg ikke om det Herren sier, når han gjør forskjell på det som er dødstege, og det som ikke er det. I dette ord sier han hva som er til døden, og hva som ikke er det.

Men først: Hvilken hellig trøst er det Jesus gir oss i lignelsen om vintræt og grenene: Det er en inderlig forening mellom ham selv og de troende. Hva kan vel være mer inderlig forenet enn treet og grenene? Det er jo virkelig ett lageme, så at samme liv og saft går gjennom stammen og alle grenene like til det minste blad.

Når han sier: «I er grener», ønsket jeg

richtig å kunne se inn i hans hjerte. Tenk, hva han sier med dette! Han sier jo uttrykkelig: «I i meg og jeg i eder.» Og i sin vppersteprestelige bønn sier han jo: «Jeg i dem og du i meg.» Og dette gjelder ikke bare apostlene, men alle troende til alle tider.

Han i oss! Han og vi er ett! Her er den store hemmelighet i en kristens liv. Det er ikke nok å ha en masse kunnskaper om Kristus og holde dette for sant. Heller ikke er et fromt liv og gode gjerninger nok. Men hovedsaken er å stå i en inderlig forening med ham som grenen med treet. Dette er den egentlige kilde og kraft i alt sann kristendom.

Det er dette Jesus sier: «Den som blir i meg, bærer megen frukt.» Det er denne hemmelige kilde verden ikke kjänner. Derfor kan den heller ikke forstå en sann kristen, og derfor ser den på en kristens liv som et ørkesløst trelleliv. For verden vet ikke at en kristen står i inderlig forening med Herren.

Nå kommer imidlertid spørsmålet hvem det er som står i dette samfunn med Herren, og hvordan en får vissnet om det. Hva sier Herren om dette?

«Hver gren på meg som ikke bærer frukt, den tar han bort, og hver den som bærer frukt, renser han, forat den skal bære mer frukt.»

Her stanser vi først med uttrykket: Hver gren på meg som ikke bærer frukt, tar han bort. Den skal skjæres av, kastes i ilden og brennes.

Her har vi altså tale om den hemmelige død og det blinde selvbedrag: En mener seg å være i samfunn med ham og er det altså ikke. Det er det samme Jesus tenker på når han taler om bryllupet og om den ene som ble kastet utenfor, fordi han ikke hadde bryllupsklær på.

Vi må huske på at dette bryllup ikke betyr den store flokk av alle døpte. For det er ingen som ved forretninger, gårdsbruk og lignende ting lar seg hindre fra å tilhøre denne forsamling.

Forts. neste nr.